

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/3/2015
Identifikačné číslo spisu:	1004112771
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1004112771.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: T. H., U., zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Tóthom, Bartoškova 7, 831 14 Bratislava, proti žalovanému: JUDr. Anton Tichý, M. R. Štefánika 20, 902 01 Pezinok, správca konkurznej podstaty úpadcu Stavebné bytové družstvo Viktória, Miletičova 1, 821 08 Bratislava, IČO: 31 397 425, o vylúčenie veci z konkurznej podstaty úpadcu, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky zo dňa 28. októbra 2014, č. k. 5 Obo 66/2012-751, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 28. októbra 2014, č. k. 5 Obo 66/2012-751 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. júna 2012, č. k. 15Cbi/27/2004-724, ktorým súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu nebytový priestor č. XX/XX na Z., spolu s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti XXXX/XXXXXX, nachádzajúce sa v objekte na parc. č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, zapísané na LV č. XXXX, k. ú. X., obec U.. Uložil tiež žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 745,03 eur a povinnosť zaplatiť štátu na náhradu trov konania 15,30 eur a súdny poplatok za žalobu vo výške 331,93 eur.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom konania je vylúčenie uvedených nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne z konkurznej podstaty úpadcu - Stavebné bytové družstvo Viktória, v konkurze vedenom na Krajskom súde v Bratislave, pod sp. zn. 4K/22/2003. Odvolací súd dodal, že žalobkyňa ako stavebníčka č. 76 nadobudla práva a povinnosti zo zmluvy o výstavbe k citovaným nehnuteľnostiam na základe zmluvy uzatvorenej dňa 24. 04. 2002, a to so stavebníkom č. 73 - Istrotech, spol. s r. o. Záznam do katastra bol katastrom nehnuteľností vykonaný dňa 06. 05. 2002, pod z -1068/02, a to na návrh podaný dňa 25. 04. 2002. Do katastra nehnuteľností bola zapísaná zmluva o výstavbe V-3903/01 zo dňa 08. 11. 2001 - VZ 180/02 a aj zmluva o postúpení práva a povinností zo dňa 27. 03. 2002 a VZ 722/02 - záznamom. Podľa čl. XI zmluvy o výstavbe bod 10, stavebníci mohli až do právoplatného

kolaudačného rozhodnutia na stavbu Polyfunkčný objekt s garážami, č. 6, Dlhé diely postúpiť práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, resp. ich časť, na tretiu osobu. Postúpenie práv a povinností muselo mať písomnú formu a podpisy účastníkov museli byť notársky overené. Úpadca ako stavebník č. 1 a Poľnobanka, a. s., ako stavebník č. 2, uzatvorili dňa 25. 10. 2001 zmluvu o výstavbe podľa § 21 a nasl. zákona č. 182/1993 Z. z., ktorej predmetom bolo vymedzenie vzájomných práv a povinností pri nadobúdaní vlastníctva k bytom alebo nebytovým priestorom a jej účelom bolo zabezpečiť výstavbu obytného domu - objektu „polyfunkčný objekt s garážami č. 6 - Dlhé diely“, realizované v Bratislave, kat. územie Karlova Vés. Dom mal pozostávať z nebytových a bytových priestorov, špecifikovaných v zmluve, pričom zmluva rozlišovala byty a nebytové priestory, nadobudnuté stavebníkom č. 1 (SBD Viktória) a byty a nebytové priestory nadobúdané stavebníkom č. 2 (Poľnobanka, a. s.). Stavebníci zároveň pristúpili k záložnému právu v prospech stavebníka č. 2 podľa V-4011/98 zo dňa 31. 08. 1998 a V-6479/99 zo dňa 29. 07. 1999. Kolaudačné rozhodnutie bolo vydané Okresným úradom Bratislava IV, odbor životného prostredia, pod č. k. 2002/00870/H/36/Gš/08H zo dňa 22. 04. 2002, právoplatným dňa 07. 05. 2002. Písomnými zmluvami zo dňa 27. 03. 2002 a zo dňa 03. 04. 2002 postúpil úpadca ako stavebník č. 1 práva a povinnosti zo zmluvy o výstavbe stavebníkovi č. 70 - spoločnosti APROX SK, s. r. o., Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, ktorá ich ďalej následne previedla štyrmi zmluvami zo dňa 10. 04. 2002 na spoločnosť PYRA, spol. s r. o., Kríková 14, 821 07 Bratislava, ISTROTECH, s. r. o., Cintorínska 7, 811 08 Bratislava, SIVÁ BA, s. r. o., J. Váruma 11, 010 01 Žilina a PROSIF - SECURITY, s. r. o., Šustekova 37, 751 04 Bratislava. Práva a povinnosti, týkajúce sa nebytového priestoru žalobkyne boli prevedené na spoločnosť ISTROTECH, spol. s r. o., zmluvou o postúpení práv a povinností zo dňa 10. 04. 2002. Žalovaný odôvodňoval zaradenie nebytového priestoru vo vlastníctve žalobkyne, vrátane spoluvlastníckeho podielu k spoločným častiam a zariadeniam domu tým, že nebytový priestor bol predmetom prevodu súboru nehnuteľností, nachádzajúcich sa polyfunkčnom objekte zmluvou o postúpení práv a povinností zo dňa 27. 03. 2002 a zo dňa 03. 04. 2002, ktoré prevody boli v rozpore so zákonom, zákon obchádzali, ako aj v rozpore s dobrými mravmi, t. j. absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Správca konkurznej podstaty mal pochybnosti o platnosti právneho úkonu úpadcu, od neplatnosti ktorého sa odvíjala i neplatnosť následných prevodov, vrátane toho, na základe ktorého žalobca ako vlastník nadobudol majetok s poukazom na neplatnosť ďalších právnych úkonov. Samotné dôvody neplatnosti - absolútne neplatnosti sa však nemali týkať rozporu obsahu a účelu zmluvy so zákonom, ale rozporu sinou zmluvou, a to v nenaplnení nepomenovanej zmluvy, uzatvorenej úpadcom so svojimi veriteľmi č. 1 - Poľnobankou, a. s., Bratislava, a č. 2 - MERKURIA, a. s., Bratislava, dňa 18. 07. 2001 v znení dodatkov č. 1 a 2, týkajúcej sa spôsobu splácania jeho záväzkov z úverových zmlúv a realizácie jeho platobného styku. Zákon však neplatnosť právneho úkonu z titulu rozporu právneho úkonu s iným právnym úkonom neupravuje. Rozpor obsahu zmlúv o postúpení práv a povinností zo dňa 27. 03. 2002 a z 03. 04. 2002, na ktoré poukazoval žalovaný so zákonom, súdom zistený nebol. Pokiaľ žalovaný argumentoval, že cieľom zmluvy o prevode práv a záväzkov bolo vyhnúť sa splácaniu záväzkov voči svojim najväčším veriteľom a rovnako i tvrdenia o personálnom prepojení, nie sú dôvodom neplatnosti právneho úkonu - zmluvy, ale dôvodom odporovania právneho úkonu, vykonaného úpadcom, ktorého sa však žalovaný nedovoľoval.

Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že právny úkon stavebníka č. 1 (úpadcu), ktorým postúpil časť práv a povinností zo zmluvy o výstavbe na spoločnosť APROX, s. r. o., je dovoľeným právnym úkonom, ktorý bol urobený a svojím obsahom a účelom neodporuje zákonu, neobchádza zákon, ani sa neprieči dobrým mravom. Z dokazovania je zrejmé, že zmluvy o postúpení práv a povinností zo zmluvy o výstavbe boli uzavreté dňa 28. 03. 2002 a 03. 04. 2002, t. j. do právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na stavbu (kolaudačné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 07. 05. 2002) a vo forme dohodnutej v čl. XI bod 10 zmluvy o výstavbe a nešlo o bezodplatný prevod práv a povinností, nakoľko zmluvy z 27. 03. 2002 a z 03. 04. 2002, obsahovali peňažný záväzok (čl. III bod 8 zmluvy). Z hľadiska posúdenia platnosti zmluvy odvolací súd uviedol, že nie je podstatnou náležitosťou dohoda o odplate. Skutočnosť, či odpata (a v akej výške) bola druhej zmluvnej strane zaplatená, je právne významnou skutočnosťou pre posudzovanie odporovateľnosti právneho úkonu, nie však pre posudzovanie jeho platnosti. V súvislosti s námietkami neplatnosti ďalších právnych úkonov odvolací súd poukázal na to, že predmetom konania nie je určenie vlastníckeho práva, ani posudzovanie platnosti alebo neplatnosti platných úkonov následne uzatvorených

spoločnosťou APROX, s. r. o., s ďalšími osobami. Odvolací súd uviedol, že úpadca platne previedol práva a povinnosti zo zmluvy o výstavbe, týkajúce sa predmetných nehnuteľností na spoločnosť APROX, s. r. o., v dôsledku čoho žalovaný zaradil predmetné nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty úpadcu neoprávnene a nárok žalobcu na ich vylúčenie z konkurznej podstaty v zmysle § 19 ods. 2 ZKV je oprávnený. K námietke trestného stíhania konateľa spoločnosti APROX, s. r. o., uviedol, že v trestnom konaní bolo zistené, že napriek skutočnosti, že v ďalších zmluvách o postúpení práv a povinností medzi spoločnosťou APROX a ďalšími štyrmi spoločnosťami nie je uvedená cena, táto bola dohodnutá osobitne a bola i zaplatená, o čom svedčia i pokladničné doklady, podpísané obvineným Mokrym a konateľmi ďalších spoločností, bola tiež potvrdená obrana obvineného Mokrého, že nemal úmysel niekoho uviesť do omylu, ani nikoho neuviedol do omylu pri podpisovaní zmlúv o postúpení práv a povinností zo dňa 27. 03. 2002 a 03. 04. 2002 a úmyslom strán, uzatvárajúcich zmluvy o postúpení práv a povinností nebolo poškodenie SBD Viktória, resp. jej veriteľov Poľnobanky a spoločnosti MERKURIA. K ďalšej námietke žalovaného, týkajúcej sa záložného práva k nehnuteľnostiam, odvolací súd uviedol, že záložné právo bolo vymazané z katastra nehnuteľností, pretože zaniklo v dôsledku právneho úkonu záložného veriteľa - Unibanky a. s. (predtým Poľnobanky, a. s., kvitancia zo dňa 26. 09. 2002). Vykonaním tohto úkonu bankou došlo k podstatnej časti prevodu nehnuteľnosti na ďalšie spoločnosti. Neefektívnosť postupu, ani uzatvorenie nových záložných zmlúv zo dňa 24. 09. 2002 nie je dôvodom neplatnosti právneho úkonu, a teda neplatnosti zmluvy uzatvorenej dňa 27. 03. 2002. V závere odôvodnenia uviedol, že dôvody, týkajúce sa personálneho prepojenia a osôb, ktoré vystupovali a podpisovali zmluvy o prevode nehnuteľností, nie sú však dôvodmi pre určenie neplatnosti právneho úkonu. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. (účinného do 31. 12. 2014, ďalej len O. s. p.), pričom napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovolateľ navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Uviedol, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to porušením práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Odvolací súd sa vo svojom odôvodnení častí, či právny úkon úpadcu obchádza zákon a či sa neprieči dobrým mravom, obmedzil na konštatovanie, že sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že právny úkon stavebníka 1 (úpadcu), ktorým postúpil časť práv a povinností zo zmluvy o výstavbe na spoločnosť APROX, s. r. o., je dovoleným právnym úkonom, ktorý bol urobený vážne a svojím obsahom a účelom neodporuje zákonu, neobchádza zákon, ani sa neprieči dobrým mravom. Podľa dovolateľa sa prvostupňový, ani odvolací súd neriadili právnym názorom vyriešeným v prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, keď skonštatoval, že prvostupňový súd pochybil aj vtedy, keď nechal bez povšimnutia námietky žalovaného, že prevody práva a povinností z úpadcu na spoločnosť APROX, s. r. o. a následne na ďalšie subjekty, boli absolútne neplatnými právnymi úkonmi a nevenovali pozornosť náležitému zdôvodneniu svojej konštatácie, že spomínaný právny úkon úpadcu neobchádza zákon a že sa neprieči dobrým mravom.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že rozsudky, ich znenie, odôvodnenie v plnom rozsahu zodpovedá právnym predpisom a judikatúre. Konanie na prvom aj odvolacom stupni bolo štandardné a rovné pre obe sporové strany. Žalobkyňa dodala, že SKP JUDr. Tichý, ktorý podľa názoru žalobkyne, z hľadiska zákona nemôže byť od roku 2006 správcom konkurznej podstaty žiadneho subjektu, keďže pre nesplnenie zákonných podmienok bol vyškrtnutý zo zoznamu správcov konkurznej podstaty vedený MS SR. Odvolací súd podľa žalobkyne postupoval plne v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a v žiadnom prípade nikomu neodňal možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 1 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Aj v tomto prípade je prípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku upravená len v súvislosti s právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho. V zmysle ust. § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil, avšak vo výrokovej časti svojho rozhodnutia prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako nejde o potvrdenie takého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým by súd prvého stupňa vo svojom výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie žalovanej v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Vzhľadom na námietky dovolateľa a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., odvolací súd kládol dôraz na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ v dovolaní namietal (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní

postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Dovolateľ namietal, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a neodôvodnené, a to z dôvodu, že odvolací súd dospel k svojim záverom iba konštatovaním o správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa. Dovolateľ v súvislosti s tvrdením tejto procesnej vady konania preto namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. Nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. (§ 211 O. s. p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľný.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané dokazovanie poukázal na to, že správca konkurznej podstaty mal pochybnosti o platnosti právneho úkonu úpadcu, od neplatnosti ktorého sa odvíjala i neplatnosť následných prevodov, vrátane toho, na základe ktorého žalobca ako vlastník nadobudol majetok s poukazom na neplatnosť ďalších právnych úkonov. Samotné dôvody absolútnej neplatnosti sa však nemali týkať rozporu obsahu a účelu zmluvy so zákonom, ale rozporu s inou zmluvou, a to v nenaplnení nepomenovanej zmluvy, uzatvorenej úpadcom so svojimi veriteľmi č. 1 - Poľnobankou, a. s., Bratislava, a č. 2 - MERKURIA, a. s., Bratislava, dňa 18. júla 2001, v znení dodatkov č. 1 a 2. Odvolací súd zdôraznil, že zákon neplatnosť právneho úkonu, a to z titulu rozporu právneho úkonu s iným právnym úkonom, neupravuje. Samotný fakt, že dovolateľ sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku odvolacieho súdu nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Námietku dovolateľa, ktorou vytyka súdu nesprávne právne posúdenie veci, treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ktorá však sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by konanie bolo touto vadou, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p. Činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná, sa označuje ako právne posudzovanie veci. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval). Samotným právnym posúdením veci ale nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2/Cdo/50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Z tohto dôvodu je právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov považované (len) za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ktorý ale sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/20/2014, 1Cdo/102/2004, sp. zn. 2Cdo/282/2006, sp. zn. 3Cdo/174/2005 a sp. zn. 4Cdo/165/2003). Dovolací súd sa preto správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z tohto hľadiska zaoberať nemohol.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, a preto by jej patrila náhrada trov dovolacieho konania. Keďže si však trovy v dovolacom konaní neuplatnila, dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Pre úplnosť považuje dovolací súd za potrebné dodať, že námietka žalobkyne, že SKP JUDr. Tichý nemôže byť od roku 2006 správcom konkurznej podstaty žiadneho subjektu, keďže pre nesplnenie zákonných podmienok bol vyškrtnutý zo zoznamu správcov konkurznej podstaty vedený MS SR, je nedôvodná. Dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje na § 39 veta prvá, zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorej advokát zapísaný do zoznamu správcov vedenom podľa doterajších predpisov sa považuje za zapísaného do zoznamu správcov vedenom podľa tohto zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.